

O lecție de istorie

Evocarea datei de 6 Martie 1945 impune de la început câteva precizări clarificatoare. În calendarul mistificat al mitologiei comuniste, care a ținut loc de istorie vreme de cincizeci de ani, 6 Martie 1945 ar fi consemnat "*instalarea primului guvern democratic în România*".

Asta scrie în manualele de istorie ale comuniștilor, aceasta era viziunea "*Rollerilor*" plătiți să ne pângărească țara și să ne tâlhărească adevărul la drumul mare, așa au fost otrăvite sufletele zecilor de generații de copii.

De aceea este nevoie acum, ca în istoria autentică - încă nescrisă - a perioadei întemnițării României în lagărul bolșevic, data de 6 Martie 1945 să rămână ca o zi blestemată când ni s-a impus prin forța pumnului și prin trădare, un guvern marionetă, antinațional și profund nedemocratic.

În luna februarie a aceluiași an avusese loc la Ialta, târgul monstruos dintre Marile Puteri. Deci imediat după această dramatică (pentru noi) și rușinoasă reuniune, *Vâșinski*, cu tancurile în stradă, avea cinismul să-și spună Regelui: "*Ialta sunt eu!*"

Și-n adevăr, Ialta în România a început prin instalarea guvernului trădării naționale, condus de un oportunist manevrabil și lipsit de orice scrupule.

Dacă o raportăm la perioada actuală, data de 6 Martie 1945 constituie un excelent prilej de reflecție asupra unei lecții de istorie neînțelese suficient (...).

Intrarea în infernul roșu impune rememorări, elucidări, înțelegeri clare și nicidecum pretexte de festivitate. Ani de zile comuniștii au sărbătorit momente nefaste din istoria națională sau au mistificat realitatea unor evenimente, ca în cazul actului de la 23 August 1944. Este datoria noastră să restituim astăzi adevărurile istoriei și să facem sărbătoare numai din momentele ei luminoase, întregitoare.

Care poate fi deci semnificația zilei de 6 Martie 1945? Una singură: trădarea, consfințirea laltei și intrarea țării noastre în temnița bolșevică. Din istorie se învață, tocmai pentru ca tragediile să nu se repete.

Analogiile pe care le putem face între 6 Martie de acum jumătate de veac și perioada actuală constituie tot atâtea semnale de alarmă grave, pe care n-avem dreptul să le ignorăm și nici chiar să le minimalizăm.

Mai întâi, este cazul să discutăm cu răspundere și luciditate, despre utilitatea și eficiența compromisului politic, susținut astăzi de unii confrăți din opoziție. Să ne amintim că în guvernul Groza au fost cooptate șase formațiuni politice; din cele 18 portofolii ministeriale, comuniștii au pus - în direct - mâna "*doar*" pe cinci, dar acestea erau cele mai importante. Între ele, desigur Ministerul de Interne, decisiv în evoluția viitoare a țării.

O semnificație aparte care avea să se clarifice repede și să apară drept cea mai odioasă trădare de țară a avut-o participarea la

guvernare a grupărilor desprinse din partidele istorice: cea liberală condusă de *Gheorghe Tătărăscu* și cea național-țărănistă a lui *Anton Alexandrescu* (chiar dacă mult mai mică!). Aceste fracțiuni din marile partide se constituiseră pe fundalul unei bine orchestrate acțiuni de fărâmițare a forțelor politice democratice, de înființare a unor noi partide, multe din ele cu nume foarte asemănătoare.

Să nu observăm că și astăzi se întâmplă același lucru?! S-ar impune, de asemenea, să nu uităm, că imediat după constituire, guvernul Groza a trecut la adoptarea unor "*măsuri pozitive*", populiste, menite să dea oamenilor iluzia unor schimbări benefice. Între acestea, legiferarea reformei agrare la 23 Martie 1945, urmată de propaganda sfărăitoare, materializată în lozinci precum: "*Trăiască guvernul Groza, care a dat pământ țăranilor!*", "*Moarte lui Maniu, dușmanul poporului!*".

Putem să nu ne amintim că și acum am fost martorii unor practici asemănătoare, regăsite în sloganuri de genul: "*Iliescu a dat pământ țăranilor*" (!?) sau "*Jos Coposu, dușmanul democrației*"...?!

Să mai evocăm și promisiunea de alegeri libere și corecte pe care "*Groza a livrat-o Occidentului*", în scopul obținerii recunoașterii sale? Sau mai este cazul să revin asupra consecințelor participării lui *Tătărăscu* și *Anton Alexandrescu* la guvernarea

Groza, care a caționat falsa legitimitate a acestui guvern al trădării?

Compromisul nu a servit decât comuniștilor introduși ca un cal troian în edificiul surpat de război al democrației românești.

Același lucru se dorește și astăzi? O "*mare coalitie*" (eu aș numi-o mai degrabă conjurație) în care să încapă - vezi Doamne - toate partidele sau aripioarele ce-și zic moderne, reformatoare etc. etc.

Putem noi accepta ca în dictonul biblic "*Crede și nu cerceta*", că reformarea comuniștilor este un proces ireversibil? Nu avem nici o dovadă că e așa, dimpotrivă. Și-apoi, cum să credem că lupii deghizați peste noapte în "*scufițe roșii*", unii cu mâinile (labele) pătate de sânge, pot dori altceva - decât în cel mai bun caz, salvarea și binele lor personal?!

Cum să nu vedem în înmulțirea focarelor de dezbinare și confuzie, metoda clasică de luptă împotriva democrației, pe care comuniștii au folosit-o dintotdeauna?!

Ceea ce s-a întâmplat, sau mai corect spus ni s-a întâmplat la 6 Martie acum cincizeci de ani, este o actuală lecție de istorie; ea ne obligă să ținem seama de primejdiile și capcanele compromisului politic într-o societate nedemocrată, confuză, săracă și vulnerabilă, aflată la răscruce de istorie.

Constantin Ticu Dumitrescu